

Kjerringa mot strømmen.

(1935)

3 Da va emn gong emn meinn som hadde ei kjerring, & hu var så villin & vrang at ðe va itte gått & vara ihop me-n. Meinn hadde inga rá me-n. ðe hainn ville, ðe villu hu tvært i mot.

5 Så var ðe emn sýnda om sammarn at meinn & kjerringa jikk ut & skulle sjá hássen ákærnn sto. Da ðom kámm átt en áker på ðen andre sia ta eilvegsa meinn. Vi márá fáar vi nákk teill & sjæra". "Ja i márá fáar vi nákk teill & klyppe", sa kjerringa. "Áfferná, ska vi klyppe! Ska vi itte fá láv & sjæra heill ná", sa meinn. Nei klyppe skulle ðom, mennte kjerringa. "Ðe æ eillær verrre emn & vata litte", sa meinn, "meinn ðu har felll gått ifrá ðe vesle vette ðu had- ðe & ná. Har ðu sett náen ha klyfftt ákærnn náen gong ðu a?" sa-en.

15 "Játe vet je, & litte vill je vata", sa kjerringa, "meinn ðe vet je, at ákærnn ska klyppes & itte sjæras", sa a. Ðe va itte & tala på, klyppes sku-ull-n. Sá jikk ðom & ákæderate bortáver teill ðom kámm på brua áver eilva, lí- ke va en jup hól. "Ðom seier før ett gammellitt ol", sa 20 meinn, "at go reskap jór gått arbe. Meinn ðe trur je nákk ska bli ei arttu skár, som ska klyppes me sausaks", sa-n. "Ska vi sleitt itte fá láv teill & sjæra ákærnn a?" sa-n.

25 "Nei, klyppe, klyppe, klyppe", roffte kjerringa, háffte opp & klyffte me fingrom etter nasa-a på meinna. I arjheten ság a sei itte førri, & ðatt áver emn strákkene på bruen & ðatt uti eilva. "Gammellitt vana ær vonn & vein- ne", tengte meinn, "meinn ðe sku vara arttutt om je fekk rätt engong &". Meinn drog uti hørn & fekk tak i hártáþ- pen på-n, sá vitt a fekk hue áver vatne.

30 "Ska vi sjæra ákærnn?" sa-n. "Klyppe, klyppe, klyp- pe", skrek kjerringa.

35 "Je ska lære ðei & klyppe, je", tengte meinn, & áuk- ke a unner átt. Men ðe jærte itte, ðom skulle klyppe-n, sa a, ða-n to a oppatt.

"Je kæinn itte einne tru heill kjerringa æ gæ-ærnn",

sa meinn. "Mange æ gærne & vet ð(æ) itte, mange har vett & náar ð(æ) itte, meinn je fáar freste emn gong teill, lí- ke væl", sa-n.

40 Men-n hadde itte før fátt a unner før a sette hein- na opp áver vatne & teill & klyppe me fingrom som ei saks.

Da vart meinn líðli sint, & ðukke a báde væl & len- gi. Meinn rätt som ðe var, ðett heinna unner vatne, & kjerringa vartt sá tong, at-n mátte slæppe take.

45 "Vill ðu ðra mei neri hørn átt ðei & ða, kæinn ðu liggja ðær, ðitt stýggels", sa meinn. Á sá ðroknes kjæ- ringa.

Meinn ða ðe lei om litte, sýntes-n ðe var gæli at a sku liggja ðær & itte kámmá i kresten jol, & sá jikk-n ne- áver áa & lette & sákne etter-n.

50 Meinn eilt-n lette & eilt-n sákne, sá fæinn-n a itte. Meinn fekk me sei garsfolke & andre fáik frá grena, & ðom ga sei teill & grava & sákne neáver hele áa eillie somma, meinn eilt ðom lette, & eilt ðom sákne, sá fæinn ðom itte kjerringa.

"Mei", sa meinn, "gæ kæinn nákk itte nytte, ðætta.

Þenna kjerringa var ei kjerring fer sei sjól, hu", sa-n.

"Me a levde var a helt på tværss, á hu ha fell itte

vörtti einnslæss ná heill", sa-n. "Vi fáar teill & lete

60 oppáver & freste áváför fássen, kæinnsi hu ha flátt sei oppáver".

Dom jikk oppáver & lette & sákne áváför fássen, &

ðær lág kjerringa, ðe var ríktli nákk.

Ðe var kjerringa mot strømmen, ðe.
